THE INVISIBLE BATON

DREMPEL 1

Het Onzichtbare Estafettestokje

Mijn grootvader wist niet dat iemand op een dag over hem zou schrijven.

Mijn vader wist niet dat iemand op een dag zou zoeken naar de betekenis van bepaalde keuzes die hij had gemaakt.

Ik wist lange tijd niet eens dat er een verhaal bestond.

Ik dacht dat er alleen dagen bestonden.

Gewone dagen.

Dagen om door te komen.

Dagen van werk, problemen, klanten, verantwoordelijkheden, telefoontjes, reizen, gehouden beloften en andere die in de lucht bleven hangen.

Zoals miljoenen mensen in de wereld.

Grote verhalen worden bijna altijd op de verkeerde manier verteld.

Ze beginnen bij het einde.

Ze tonen het resultaat.

Ze pronken met het succes.

Ze veranderen het leven in een rechte lijn die onvermijdelijk van het ene punt naar het andere voert.

Zo werkt de werkelijkheid niet.

De werkelijkheid is een geheel van onzichtbare overgangen.

Niemand ziet het moment waarop een vader een les geeft zonder het te merken.

Niemand ziet het moment waarop een zoon besluit haar te bewaren.

Niemand ziet het moment waarop een principe een generatie doorkruist en een andere gaat zoeken.

En toch ontstaan juist daar de verhalen die blijven.

Niet in de schijnwerpers.

In de stilte.

Vele jaren lang heb ik gedacht dat de band tussen drie generaties van mijn familie en Gillette gewoon een professioneel toeval was.

Een bedrijf.

Een baan.

Een carrière.

Een traject zoals zovele.

Toen begon de tijd te doen wat hij het beste kan.

Hij verbond de punten.

Hij plaatste gebeurtenissen naast elkaar die, wanneer ze plaatsvinden, geïsoleerd lijken.

Hij bouwde een onzichtbare geometrie.

En langzaam begreep ik dat de echte hoofdpersoon niet het bedrijf was.

Het was de continuïteit.

Want een merk kan veranderen.

Een markt kan veranderen.

Een product kan veranderen.

Zelfs de wereld kan veranderen.

Maar er bestaan waarden die alles doorkruisen zonder toestemming te vragen.

De discipline.

Het gegeven woord.

De verantwoordelijkheid.

De waardigheid waarmee men het werk tegemoet treedt.

Het idee dat de eigen naam meer waard is dan de eigen rol.

Deze dingen komen niet voor in de jaarrekeningen.

Ze verschijnen niet in de cv's.

Ze leveren geen krantenkoppen op.

Maar ze zijn het onzichtbare fundament waarop een leven wordt gebouwd.

Ik herinner me vele mensen die ik onderweg ben tegengekomen.

Sommige buitengewoon.

Andere vergeten.

Sommige machtig.

Andere breekbaar.

Met het verstrijken van de jaren heb ik iets opgemerkt.

De uiterlijke verschillen waren enorm.

De innerlijke verschillen veel minder.

Waar ik ook heenging, in welk land ik ook werkte, ik ontmoette altijd mannen en vrouwen die worstelden met dezelfde vragen.

Hoe een belofte te houden.

Hoe een gezin te beschermen.

Hoe een verlies onder ogen te zien.

Hoe overeind te blijven wanneer het makkelijker zou zijn op te geven.

Hoe door te gaan.

Altijd en alleen dit.

Doorgaan.

Misschien kan dit verhaal daarom verschillende culturen doorkruisen.

Niet omdat het over een bedrijf gaat.

Niet omdat het over mij gaat.

Maar omdat het gaat over iets wat ieder mens herkent.

De erfenis.

Niet de economische.

Niet de materiële.

De onzichtbare.

Die van de ene persoon op de andere overgaat zonder handtekeningen nodig te hebben.

Die geen enkele notaris kan bekrachtigen.

Die zich manifesteert in een beslissing genomen op het moeilijke moment.

In een gehouden woord.

In een aanvaard offer.

In een verzaking volbracht zonder getuigen.

Toen ik jonger was, dacht ik dat het doel was om er te komen.

Verkrijgen.

Veroveren.

Winnen.

Vandaag ben ik daar niet meer zo zeker van.

Vandaag geloof ik dat de ware maat van een leven een andere is.

Wat blijft er wanneer het lawaai ophoudt?

Wat overleeft er wanneer de titels verdwijnen?

Wat blijft er lopen wanneer de mensen er niet meer zijn?

Het antwoord dat ik heb gevonden is eenvoudig.

Er blijft wat we hebben doorgegeven.

Er blijft wat we hebben bijgebracht zonder het te merken.

Er blijft de manier waarop we anderen hebben behandeld.

Er blijft wat we zijn geworden.

En er blijft het bloed.

Niet het biologische bloed.

Niet het bloed van de verwantschap.

Het bloed als morele continuïteit.

Als draad.

Als verbondenheid.

Als herinnering onderweg.

Daarom begint dit verhaal niet met een product.

Het begint niet met een merk.

Het begint niet eens met een persoon.

Het begint met een overgang.

Een onzichtbaar estafettestokje dat de tijd doorkruist.

Van de ene generatie naar de volgende.

Van de ene hand naar de andere.

Van de ene naam naar de andere.

Drie mannen.

Drie tijdperken.

Drie verschillende trajecten.

Eén enkele draad.

Drie messen.

Eén bloed.

En al het overige komt daarna.